

သျှား

နေထွဋ် နှင့်

ပျောက်ဆုံးနေသောစန္ဒြေမြို့မောင်း

....ချက်စကျောင်း ပျက်ကြီး တစ်ခုရယ်
ကုန်းဘောင်မင်းတွေဂျေနန်း စဉ်ရတနာတွေရယ်
စေတန်နတ်ဆိုး ကိုးကွယ်သူ တစ်ယောက်ရယ်
ရောဂါဆိုးတွေကျရောက်ခဲ့တဲ့ မြို့တစ်မြို့ရယ်

(၁)

အက်စ်သာ ဆိုသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ...။

သူမ အားထားရာ ဖာသာကြီးရဲ့ ချက်စ်ကျောင်းတော်ဆီ မောပန်းကြီးစွာ ပြေး၍ သွားနေမိသည် ။ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ဆီမှ အိမ်များတွင် လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့။ ပုလိပ် ရောဂါကို ကြောက်လို့ မြို့ကို ထားခဲ့ပြီး ပြောင်းပြေး ကုန်ကြတာ ဖြစ်မည်။

"မောင် ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... မောင့် အပေါ်မှာ အမှားကြီး မှားခဲ့ပါ တယ် မောင်ရယ်"

ချက်စ်ကျောင်းကြီးကို အရောက် သူမ အထဲကို ဝင်သွားမိတော့ ချက်စ်ကျောင်းထဲတွင် သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်သော မြို့သူမြို့သား အချို့၏ အလောင်းများကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ တချို့ အလောင်းတွေက ယင်တလောင်းလောင်းနှင့် အော့နှလုံးနာစရာ ဖြစ်နေသည် ။ တချို့ အလောင်းတွေ ကတော့ ပုပ်ပွ နံစော်နေပြီ။ အက်စ်သာ ထိုအလောင်းကောင် များကို ကျော်ခွ၍ မျှော်စင် သဏ္ဌာန် ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အဦသို့ လှေကားထစ်များ အတိုင်း အပြေးတက်ခဲ့သည် ။ ထိုမျှော်စင်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ဖာသာကြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လိုက်သောအခါ ...

"အို ... ဖာသာကြီး ..."

ဖာသာကြီးက သူ၏ ရုံးခန်းအတွင်းရှိ သူ့အလုပ် ကုလားထိုင်ခုံပေါ်
မှာ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သော ထိတ်လန့်တကြား မျက်ဝန်းများ နှင့် သေ
ဆုံး နေလေပြီ။ ဖာသာကြီး၏ ရုံးခန်းကို မှန်များ ဖြင့် ကာရံထားခြင်း
ဖြစ်ကာ မှန်ပေါ်တွင် သွေးစာလုံးဖြင့် ရေးထားသော ...

"Coming back Satan"

ဆိုသည့် စာကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ အက်စ်သာ၏ မျက်နှာ
တွင် မျှော်လင့်ချက်တို့ ကင်းမဲ့ သွားဟန် အထင်သား တွေ့လိုက်ရသည် ။
အက်စ်သာ၏ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်သော ဖာသာကြီးမှာ သူမ မ
ရောက်ရှိမီမှာ ပင် သေဆုံးနှင့် ပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။

အက်စ်သာ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်သည် ။ အ
က်စ်သာ၏ ပါးပြင်ထက်တွင် မျက်ရည်စတို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျဆင်း
နေလေသည် ။ ဒါလား ... သစ္စာမဲ့မိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့
အဆုံးသတ်။ ပြည်တန် ပတ္တမြားကြီး တစ်လုံးရဲ့ ကျိန်စာက ပေးတဲ့ အပြ
စ်ဒဏ် ...။

"ဝုန်း ... ချလွင်"

ဖာသာကြီးရဲ့ အခန်း နံရံကို ကာရံထားသော မှန်ချပ်ကြီး ကွဲကြွေ
သွားသည် ။ အက်စ်သာ ခုန်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ချက်စ်ကျောင်းကြီး
ကို ကာရံထားသော ခြံစည်းရိုးရှိ သံချွန်များ ပေါ်သို့ သူမ ပြုတ်ကျ သွား
သည် ။ အက်စ်သာ၏ မျက်လုံး အစုံတို့ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက် နေလေသည်

။ နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းမှ သွေးများ လည်း စီးကျလာသည် ။ သူမ၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ ယိုစီးကျလာသည် ။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့တွင် သံချွန်များ စိုက်ဝင်နေပြီး ချက်စ်ကျောင်း ခြံစည်းရိုး သံတိုင်များ ပေါ်တွင် သူမ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ပက်လက်ကြီး ရှိနေသည် ။ သူမ၏ ဦးခေါင်း ကျောပြင်၊ ဝမ်းဗိုက်၊ ခြေထောက်များ ... သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ သံချွန်များ စိုက်ဝင်မှုကြောင့် သွေးများ ရဲရဲ နီနေသည် ။ မချိမဆန့် ဝေဒနာကို ခံစားရင်း သေအံ့ မူးမူးမှာ သူမ နောက်ဆုံး အချိန်ထိ သတိရ နေမိသည် က ...

"မောင် ... ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ ..."

(၂)

"ဟဲ့ သော်တာ နင်က ဒီနှစ် ပရောဂျက်ပြီးရင် တကယ် အလုပ်ထွက် တော့မှာ လား"

ခြူးကို၏ အမေးကို မေသော်တာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

"အေး"

"ငါ ... ကိုနဲ့ လက်ထပ်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေတော့မယ်"

"အခု သူက ရှေ့တန်းကို ၄ လလောက် ပါသွားတော့ ငါ ဒီပရောဂျက် ကို ဆက်လုပ်ဦးမယ် ပြီးရင် ငါထွက်တော့မယ်"

"အေးပေါ့ လုပ်နိုင်သူတွေက လုပ်ကြဦးပေါ့အေ ... တို့ ကတော့ အီစီ ကလီ အဆင့်ပဲ ရှိသေးတာကို"

ခြူးကိုက မဲ့ရွဲ့ပြီး ပြောသည် ။ ခိုင်နွယ်ကတော့ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး အဝတ်တွေကို ခေါက်နေသည် ။ မေသော်တာ ခိုင်နွယ်ကို ကြည့်ကာ ...

"ဟဲ့ကမ ညည်းကော ဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ"

"ဟမ် ... အေး ... ငါက ... ငါက"

ခိုင်နွယ် မျက်နှာက နီမြန်းပြီး စကားသံတွေ အထစ်နေသည် ။ ခြူးကိုမ ခိုင်နွယ်ကို မျက်လုံးကြီး ပြုံးကြည့်ကာ ...

"ခိုင်နွယ် ညည်းက ဘာလဲ ညည်းက ကိုမင်းနဲ့ ချိတ်နေတာ မလား"

"အဲ ... အဲဒါ"

မေသော်တာက ဝင်၍ ...

"ကိုမင်းက နင့်ကို propose လုပ်ပြီးပြီမလား ငါ့ကိုကို ပြောပြတယ်"

ခြူးကိုလည်း သော်တာ့ စကားကို အံ့ဩသွားဟန် ရှိသည်။ ။

"ဟေ ... ဟုတ်လား ... ခိုင်နွယ် ... ညည်းက ငါ့ထက်တောင် ဂေါ်စွံသွားပြီပေါ့ ... နင် ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ"

"အေး ... ငါလည်း တစ်ခါတည်း ချစ်တယ်လို့ အဖြေ ပြန်ပေးလိုက်တယ် ... "

"ဟေ ... ""ဘာ ... "

"အို ... ကမရယ် ညည်းတော်တော် ထနေ ... အွန်း ... ငါပြောလိုက်ရ ... မကောင်း ရှိတော့မယ်"

ခြူးကို၏ ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်သံကို သော်တာ တစ်ယောက် ကြိတ်၍ ရယ်မိသည်။ ။

"နည်းနည်းပါးပါး စောင့်ပါဦးလို့ ဘာတို့ အချိန် ဆွဲထားပါလား ... ဟဲ့ ... ဒါလေးတောင် နားမလည်ဘူးလား"

ထိုစဉ် မေသော်တာ တို့ အဆောင်ထဲ စာတိုက်က လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ။ မေသော်တာ တို့ က ယခုအခါ ကျေးလက်တောရွာများသို့ မသွားရသေးဘဲ ရုံးနှင့် နီးသည့် အဆောင် တစ်ခုတွင် နေ၍ နှစ်ချုပ်စာရင်းရှင်းတမ်းများ လုပ်နေရသည့် ကာလ ဖြစ်သည်။ ။

"မခြူးခြူးကို ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ... "

ခြူးကို သူမ အမည် မေးလိုက်သဖြင့် စာတိုက်ဝတ်စုံနှင့် လူနား ရောက်သွားပြီး ...

"ကျွန်မပါ"

"ဪ ... ဒီမှာ အစ်မ အမည်နဲ့ ပါဆယ် ရောက်လို့ "

"ရှင် ဟုတ်လား"

"ဒီမှာ လက်မှတ် ထိုးပြီး ယူထား ပေးပါနော်"

ခြူးကို လက်မှတ်ထိုးပြီး ပါဆယ်ကို ယူထားလိုက်သည်။ သူမတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ချည်း ကျန်နေခဲ့တော့မှ ပါဆယ် ထုတ်ကြီး အတင်း အပြေးအလွှား ဖောက်ကြတော့ မွေးပွဲဝက်ဝံရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်နှင့် စာတစ်စောင် ...

"မခြူးကို

မခြူးကိုကို ကျွန်တော် ph နဲ့ ပြောရမှာ လည်း ဝန်လေးနေလို့ ဒီလိုပဲ ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် မခြူးကိုကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။ ကျွန်တော် ရှေ့တန်းက ပြန်လာရင် ကျွန်တော် မခြူးကိုရဲ့ အဖြေလေးကို သိချင်ပါတယ်။

ကိုဟိန်း"

"ဟယ် ... ခြူးကိုမက ရည်းစားစာ အပေးခံရတာတော့ ခိခိ"

မေသော်တာ ပြောရင်း ရယ်သည် ။ ခိုင်နွယ်ကလည်း ရယ်ချင်ပက်ကျိ မျက်နှာနှင့် ...

"ဒီခေတ်ကြီးမှာ ရည်းစားစာ ပေးပြီး အဖြေတောင်းတဲ့ လူရှိသေးခြူးကိုမဆီကျမှ ကြုံရတယ်လို့ ဟား ... ဟား ... ဟား"

"အမယ်လေး ကိုဟိန်းရယ် ... ဖွင့်ပြောမယ် ပြောတော့လည်း ဒီလို ကြီး ပြောရလား"

ခြူးကိုမ၏ အသံဝါကြီးကြောင့် သော်တာနှင့် ခိုင်နွယ်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ဝိုင်း၍ ရယ်မောမိကြသည်။ ။ မေသော်တာတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် အခန်းထဲတွင် ရယ်သံ များ ဖြင့် ဝေစီနေသည်။ ။ သူမတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်လုံး အတောင် အလက်စုံ၍ ချစ်သူ တစ်ယောက်စီ ရခဲ့ကြသည်။ ။

(၃)

"ဗိုလ်ကြီး ... ဗိုလ်ကြီး ... ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာဟင်း ချက်ကြမလဲ"

"ဟာ ... တောတောင်ထဲမှာ ဘာရွေးလို့ ရမှာ လဲ ရတာ ချက်ပေါ့ကွာ
"

နေထွဋ် တောထဲတွင် ချစ်သူဆီ ph ဆက်ရန် ph လိုင်း ရှာနေစဉ် မ
လိုက်မသိ လာမေးသော ထမင်းချက် ရဲဘော်လေးကို အနည်းငယ် အသံ
ခပ်မာမာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက် မိသည်။ ။

"ဟာ ... ဗိုလ်ကြီးကလည်း ... ဒီနားမှာ တောကောင် ရှာရတာ ရှား
လို့ ပြောတာပါဗျာ"

"ဟာ ... အဲဒါဆိုလည်း ရတာ ချက်ကွာ"

နေထွဋ်နှင့် ကိုမင်း ကိုဟိန်းတို့ သုံးယောက်လုံး ရှေ့တန်း တက်ရန်
အမိန့်ကြောင့် သုံးယောက်လုံး အတူတူ တက်လာရသည်။ ။ ရှေ့တန်း စစ်
မြေပြင်တွင် တော့ အားလုံး တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ ခွဲ၍ တာဝန်ကျ
ကြသည်။ ။ ယခု နေထွဋ်တို့ တာဝန်ကျရာ နေရာမှာ တောနက်ပိုင်း

အနည်းငယ်ကျ နေပြီး ph ခေါ်ရန်ပင် ph လိုင်းမနည်း ရှာနေရသည်။ ။
နေ့လယ် ထမင်းစားတော့လည်း ...

"ဟာ ... ကန်စွန်းရွက် ရေလုံပြုတ် ပဲလားကွ"

နေထွဋ်၏ အမေးကို ထမင်းချက်သော တပ်သားက ...

"ဪ ဗိုလ်ကြီးရယ် ကျွန်တော် ပြောတာပဲဗျာ ဒီမှာ ဟင်းစား ရှာရ
ခက်ပါတယ်လို့ "

နောက်ထပ် တပ်သား တစ်ယောက်ကလည်း ...

"ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီးရေ ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်က ကျွန်တော်တို့
စခန်းချတည်းက ဘာသားကောင်မှ မရဘူး ဒီက နည်းနည်း ဆက်သွား
ရင် ရွာတစ်ရွာတော့ ရှိတယ် သူတို့ ကလည်း သူတို့ ဘာသာ တောပစ်
ဘာပစ်နဲ့ ကိုယ်ဘာသာပဲ စိုက်ပျိုးပြီး စားကြတော့ ဟင်းရံကျွေးရံ ရှား
တယ်ဗျ"

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ စကားများကို နေထွဋ် နားထောင်ရင်း ...

"ဒီလို တောနက်ထဲ ဘာလို့ တောကောင် မရှိတာလဲဗျ"

ထိုအခါ တပ်သား တစ်ယောက်က ...

"ဗိုလ်ကြီး ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်က ထူးခြားတယ်လို့ ရှေ့ရွာက လူတွေ
ပြောတယ်"

"ဟုတ်လား ... ဘယ်လို ထူးခြားတာလဲ"

"ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်က ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်တဲ့ ... ရင်းမှူး
စစ်ကြောင်း ရှိတဲ့ နေရာကနေ ဆက်သွားရင် ခရစ်ယာန် ချက်စ်ကျောင်း
ပျက်ကြီး တစ်ခုနဲ့ မြို့ဟောင်းကြီး တစ်ခုရှိတယ်တဲ့ ... အရင်က

တောပစ်တဲ့ မုဆိုးတွေ အဲဒီနေရာကို ရောက်သွားရင် ရူးသွပ်သွပ် ဖြစ်သွားအောင်တောင် သရဲအခြောက် ခံရတယ်တဲ့ "

"ဘာ ... သရဲ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး"

ဟင်း ... ဒီတစ္ဆေ သရဲ ကိစ္စက ငါ့အလုပ်ထဲတောင် ပါလာပြန်တာလားဟု နေထွဋ် တွေးလိုက်မိသည်။ ။

ညကင်း တာဝန် ကင်းလှည့်ပြီး၍ နေထွဋ် စခန်း၏ အစွန်ဘက်ကုန်းဂမုလေးတစ်ခု ပေါ်တက်၍ ph လိုင်း ရှာသည်။ ။ သော်တော့ဆီ ph မရတာကြာပြီ။

"ဟင် ... တော်သေးတာပေါ့ ... ph ဝင်သွားပြီ"

"ဟဲလို ... ကိုလား"

"အင်း ... ဟုတ်တယ် ... ချစ်"

"အမယ်လေး ... ကိုရယ် မျှော်လိုက်ရတာ ခုမှ ပဲ ပေါ်လာတော့တယ်"

"တောထဲ ရောက်နေလို့ ချစ် ph လိုင်း မကောင်းဘူး"

ထို့နှင့် ဖုန်းမိတဲ့ အချိန်လေး ချစ်သူနှင့် ချစ်စကားတွေ တစ်ဝကြီး ပြောခဲ့သည်။ ။ နေထွဋ် ကြည်နူးစွာ ph ပြောပြီး၍ စခန်းဆီသို့ လှည့်ထွက်ရန် အပြင် ...

"ဟင် ... ဟို လျှို့ဝှက်နားမှာ လူရိပ်တွေ့တယ် ... ရန်သူလား မသိဘူး"

နေထွဋ် သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်မိတော့ ခရစ်ယာန် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဟာ ... ရန်သူ မဟုတ်ဘူး ... ရိုးရိုးလူပဲကွ ... ဒီအချိန်ကြီး တောထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ မသိဘူး ... ဒီနားမှာ ချက်စ်ကျောင်း ရှိတယ်လို့ ဟိုကောင်တွေ ပြောတယ် အဲဒီက များ လား"

နေထွဋ် စခန်းပြန်ရောက်တော့ တပည့်တွေကို ပြန်မေးမြန်း ရသည်။ ။

"ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ နေ့လယ်က ပြောတဲ့ ချက်စ်ကျောင်းက တို့ စခန်းနဲ့ နီးလား"

"အဲဒါတော့ ကျွန်တော်တို့ လည်း မသိဘူးလေ ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော်တို့ က စခန်းနားမှာ ပဲ မှီချိုးမျှစ်ချိုး လုပ်ပြီး စခန်းဆီပဲ ပြန်လာတာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗိုလ်ကြီး"

"ငါ ph လိုင်းရှာရင်း ဟိုဘက် လျှို့ဝှက်မှာ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီး တစ်ပါး တွေ့မိလို့ ... မင်းတို့ ပြောတဲ့ ချက်စ်ကျောင်းကလားလို့ "

"ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရာ ကျွန်တော်တို့ ပြောတဲ့ ချက်စ်ကျောင်းက မသုံးတော့တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကျောင်းဟောင်းကြီးဗျ အဲဒီကျောင်းကြီး ရှိတဲ့ နေရာ တစ်ဝိုက်က အရင်တုန်းက မြို့ငယ်လေး တစ်မြို့တဲ့ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်လောက်က အဲဒီ မြို့တစ်မြို့လုံး ပုလိပ်ရောဂါနဲ့ အကုန်သေ ကုန်တာတဲ့ ... ရင်းမှူးစစ်ကြောင်း ချထားတာကနေ နည်းနည်း ဆက်သွားရင် ချက်စ်ကျောင်း ပျက်ကြီးနဲ့ အိမ်ခြေ အပျက်အစီး အစုလေးတွေတောင် ရှိသေးတယ်တဲ့ "

"ဟင် ... ဟုတ်လား ... ဒါဆို ငါတွေ့ခဲ့တဲ့ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးက ဘယ်ကပါလိမ့်"

နေထွဋ် တစ်ယောက် ဇေဝေဝါ အတွေးများ နှင့် မိမိနားနေရာသို့ ပြန် လာပြီးသာ အနားယူရန် ပြင်တော့သည်။ ။

(၄)

မနက်ခင်း ရောက်သောအခါ ...

"ဟေ့ ... အားလုံး ပစ္စည်းသိမ်း ရင်းမှူးက ငါတို့ ကို ပြန်ခေါ်နေပြီ ငါတို့ ပင်မ စစ်ကြောင်းဆီကို သွားပြန်ပေါင်းရမယ်"

"ဗိုလ်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျ ရန်သူသတင်း ရလို့ လား"

"မဟုတ်ဘူး ကွ တိုက်ဖို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ငါတို့ တပ်ခွဲကို ပြန်လာဖို့ ပဲ အမိန့်ပေးတာ"

ထို့နှင့် နေထွဋ်နှင့် သူ၏ တပ်ခွဲလည်း တာဝန်ကျရာ နေရာသို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ။

(နေရာဒေသ အားဖြင့် ကချင်ပြည်နယ်။ ရောင်စုံ သောင်းကျန်းသူများ ရှိသေးသော်လည်း ယခု အချိန်တွင် တော့ အပစ်အခတ်အနည်းငယ် ရပ်စဲနေသည်။ ။ ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲ များ လုပ်နေသော်လည်း အစစအရာရာ သတိရှိရမည့် ကာလ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ သိမ်းပိုက် ထားပြီးသော တောင်ကုန်းများ တွင် ကင်းချ၍ တပ်စွဲထားကြသည်။ ။ နေထွဋ်နှင့် သူ၏ တပ်ခွဲက နယ်မြေ ရှင်းလင်းရန် အရှင်လှုပ်ရှား သွားလာရပြီး ပင်မစစ်ကြောင်း ဖြစ်သော တပ်ရင်းမှူး ပါဝင်သော စစ်ကြောင်းတွင် ကိုမင်းနှင့် ကိုဟိန်းတို့ က ကျန်ခဲ့သည်)

နေထွဋ်တို့ တပ်ခွဲလည်း ရင်းမှူးစစ်ကြောင်းဆီ အမိန့်အရ ပူပေါင်းရ

နံ ပြန်ရောက် လာသောအခါ

"ဟင် ... ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်"

နေထွဋ် အပါအဝင် သူ့နောက်တွင် ပါလာသော စစ်သည် အားလုံး အံ့သြသင့် သွားသည် ။ အကြောင်းမှာ သူတို့ ပင်မ စစ်ကြောင်းရှိ စစ်သည် အားလုံးမှာ အိပ်ရေးပျက် ထားသလို အားနည်း နေသလို ဖြူရော် ဖျော့တော့ နေကြသည် ။ ထိုစဉ် စခန်းထဲမှ ကိုဟိန်း ထွက် လာ ပြီး ...

"နေထွဋ် မင်းပြန်ဝင် လာပြီလား ... ဒီမှာ ဖြစ်နေတာ ဘာတွေမှန်း ကို မသိဘူး ပေါင်းစုံ နေတာပါပဲကွာ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုဟိန်း"

"ဘိုးတော် (အရာရှိငယ်များက တပ်ရင်းမှူးကို နောက်ကွယ်တွင် ခေါ်သောအမည်) မင်းကို စောင့်နေတယ် သူ့ဆီသာ အရင်သွားလိုက် မင်းကို ပြောပြပါလိမ့်မယ်"

နေထွဋ်လည်း လက်နက်တွေ ချပြီး ရင်းမှူးဆီ ရောက်တော့ ...

"ဪ ... နေထွဋ် မင်းပြန် လာပြီလား ... လာကွာ ငါမင်းကို စောင့် နေတာ ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ရင်းမှူး"

"မင်းကို ပြန်ခေါ်ရတာ တခြား မဟုတ်ဘူး ကွ ... ဒီမှာ ဘာမှန်း မသိ တာတွေ ဖြစ်နေတယ် စစ်သည် တွေလည်း အားနည်းနေတော့ အင်အား ပြန်စုဖို့ ခေါ်လိုက်တာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ရင်းမှူး ... စခန်းမှာ ကျွန်တော်လာတော့ တွေ့ခဲ့တယ် စစ်

သည် တွေက ဘာဖြစ်တာလဲ အကုန်လုံး ပျော့ခွေ ဖြူရော် နေကြတယ်"

တပ်ရင်းမှူးကြီး သက်ပြင်းမောကို ချကာ ...

"အေး ... ဟုတ်တယ်ဟေ့ အိပ်ရေးပျက် နေကြတာ ... "

"ဗျာ ... "

"ညညဆို ဘာသံကြီးတွေမှန်း မသိဘူး ကြားရတယ် အစက တောကောင်သံတွေ မှတ်လို့ တကယ်က မဟုတ်ဘူး ဒီနားမှာ လည်း တောကောင် တစ်ကောင်မှ မရှိဘူး တပ်သားတွေ ဟင်းစားရှာဖို့ တောကောင်တောင် မတွေ့ဘူး ပြီးတော့ ပိုဆိုးတာက ကင်းသမားတွေက ညညဆို အရိပ်မည်းမည်းကြီးတွေ တွေ့တယ်တဲ့ ကင်းစောင့်ရမှာ တောင် လန့်နေကြတယ် အပေါ့အပါး သွားတဲ့ ကောင်တွေလည်း သရဲတွေ့တယ် ဆိုပြီး ပြန်ပြန် ပြေးလာတာ ၅ ယောက် ၆ ယောက် လောက်ရှိပြီ။ အခုက ဒီစခန်း ဧရိယာ ထဲကနေ ဘယ်သူမှ မထွက်ကြတော့ဘူး။ ညဘက်ဆို တောင်ကုန်းပေါ် မည်းမည်း အကောင်ကြီးတွေ တက်တက် လာတယ်။ အစက ရန်သူမှတ်လို့ ပစ်ချတာ အဲဒါ ရန်သူ မဟုတ်ဘူး လူလည်း မဟုတ်ဘူး သရဲတစ္ဆေတွေလား မသိပါဘူးကွာ"

"ဟင် ကျွန်တော်တို့ က စစ်ကြောင်းဘက်က သေနတ်သံတွေ ကြားတော့ တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေတယ် ထင်တာ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဘယ်ကသာကွာ ဒီနားမှာ ဘယ်ရန်သူမှ မရှိဘူး ဟိုကောင်တွေက ငါတို့ ရှေ့က ပထမ တပ်ရင်းနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ထဲက တော်တော် အထိနာသွားတယ် ပြောတယ် ငါတို့ ဆီ လာတိုက်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ အခု ငါတို့ တပ်ရင်း ဒီလို ဖြစ်နေတဲ့ သတင်းပေါက် ကြားသွားရင် လာပြန်တိုက်မှ ဒုက္ခဖြစ်နေမယ် အဲဒီတော့ ငါတို့ ဒီကိစ္စဖြစ်တဲ့ အကြောင်းအရင်းကို မြန်မြန် စုံစမ်းပြီး ရှင်းလိုက်နိုင်မှ ဖြစ်မယ် မင်းက မင်းတို့ ရိပ်သာ

နောက်က အပင်ပေါ်က သရဲမကိုတောင် ရှင်းလိုက်နိုင်တယ်ဆို အခု ဒီ ကိစ္စ ကိုလည်း မင်းဦးဆောင်ပြီး အဖြေရှာကွာ ငါအဲဒါကြောင့် မင်းနဲ့ မင်းတပ်ခွဲကို ပြန်ခေါ်လိုက်တာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက် လိုက်ပါ့မယ် ရင်းမှူး"

"အေး ... အေး ... အဲဒါဆို သွားနားလိုက်ဦး ... အကြောင်းထူးရင် ငါ ဆီ သတင်းပို့"

နေထွဋ် ရင်းမှူးဆီက ပြန်ထွက်လာတော့ ကိုမင်းနှင့် ကိုဟိန်းက အ သင့် စောင့်နေသည်။

"ဟေ့ကောင် ... နေထွဋ် ... လာဦး ... လာဦး ... ငါတို့ မင်းကို စောင့် နေတာကွ"

ဆိုပြီး သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က သူ့ကို အတင်းဆွဲ ခေါ်သည်။ လူရှ င်းသည့်နေရာ ရောက်တော့ ကိုမင်းက စတင်၍ ...

"ဟေ့ကောင် နေထွဋ် ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်က ထူးဆန်းတယ်ကွ ငါ့ထင် မမြင်ရတဲ့ ကိစ္စတွေ ရှိနေပြီ။ ဘိုးတော်လည်း အဲဒီကိစ္စ အတော် လေး ခေါင်းကိုက်နေတယ်"

"အေး ... ငါသိတယ် ... ငါ့ကို အခုပဲ ဘိုးတော်က ဒီကိစ္စကို အဖြေရှာ ဖို့ တာဝန်ချ လိုက်တယ်"

"ဟေ ... ဟုတ်လား"

ကိုဟိန်းကလည်း ဝင်၍ ...

"အေး ... မင်းလုပ်စမ်းပါဦးကွာ ... ဒါပေမဲ့ ဒါကြီးတွေကို ဘယ်ကနေ အစရှာမလဲ ပြီးတော့ မသော်တာလည်း မရှိဘူး"

ထိုအခါ နေထွဋ်က ...

"ဟာ ... မင်းကလည်း ဒီတော ဒီတောင်ထဲကို ငါ့ကောင်မလေးတောင် ခေါ်လာရမလို ဖြစ်နေပြီ"

နေထွဋ် စကားကြောင့် ကိုမင်းနှင့် ကိုဟိန်းတို့ နှစ်ယောက် စလုံး ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ကာ ကိုမင်းက

"ဟဲဟဲ မြတ်စောမာလာတောင် ယောက်ျားယောင် ဆောင်ပြီး တပ်ထဲ လိုက်သေးတာပဲကွာ အခုလည်း ဖြစ်နိုင်မလားလို့ "

"ဟာ ... ဟေ့ကောင်တွေ ... တော် ... တော် ... မင်းတို့ ငါ့ကောင်မလေးကို ပြောနေတာ တွေ့ရပ်တော့"

နေထွဋ် ရှုတည်တည် ခပ်တင်းတင်း ပြောရင်း ထွက်သွားတာကို ကိုမင်းနှင့် ကိုဟိန်းတို့ က ကြည့်ရယ် နေကြသည်။ ။

(၅)

ည ... ။

"ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

"ဝူး ... ဟား ... ဟား ... ဝိုး ... "

"တောက် ... တောက် ... တောက် ... တောက်"

"ဝူး ... ကျီ ... ဝူး ..."

ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သံ များကြောင့် မောမောနှင့် အိပ်ပျော် နေသော
နေထွဋ် လန့်ဖျပ်၍ နိုးလာသည် ။

"ဟာ ... ဘာသံတွေလဲ ... ဟ"

နေထွဋ် သူတဲ အပြင် ပြေးထွက် လာသော အခါ စခန်း တစ်ခုလုံးရှိ
စစ်သည် အားလုံး ရုတ်စိရုတ်စိ ဖြစ်နေကြသည် ။ ကိုမင်းနှင့် ကိုဟိန်းက
သူ့ကို မြင်တော့ အတင်း ပြေး လာပြီး ...

"ဟေ့ကောင် ... နေထွဋ် ... ကြားလား မင်းကို ပြောတာ အဲဒါတွေ ဒီ
အသံတွေက ဒီမှာ စခန်းချတည်းက ညဆို ဆူညံ ပွက်လော ရိုက်နေတာ
ဘယ်သူက ကောင်းကောင်း အိပ်နိုင်မှာ လဲ"

ထိုစဉ် စစ်သည် တစ်ယောက်က အပြေးအလွှား လာ၍ ...

"ဗိုလ်ကြီး ... ဗိုလ်ကြီး ... ဟိုမှာ မည်းမည်း အကောင်ကြီးတွေ ကျန်တော်တို့ တောင်ကုန်းပေါ် တက်လာ ပြန်ပြီ"

"အေး စခန်းကို အန္တရာယ် မပေးရင် ဘာမှ မလုပ်နဲ့ စခန်းထဲ ဝင်ဖို့ ကြိုးစားရင် ပစ်သာ ချကွာ"

နေထွဋ်လည်း စိတ်ဝင်စား သွားသဖြင့် စခန်း ခြံစည်းရိုးမှ နေ၍ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ရာ ...

"ဟင် ... "

မည်းမည်း အရိပ်ကြီးများ သူတို့ စခန်းချရာ တောင်ကုန်းပေါ် ကုန်းရုန်း တက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စခန်းပတ်ဝန်းကျင် တောထဲတွင် လည်း အသံဗလံ ပေါင်းစုံ ဆူညံ နေသည်။

"ဒါ ... တောခြောက်တယ် ဆိုတာ များ လား ကိုမင်း"

နေထွဋ်၏ စကားကို ကိုမင်းက ခေါင်းခါယမ်းရင်း ...

"မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ ဒါတွေက နေ့တိုင်း ဖြစ်နေတာ ငါကြားဖူးတာ တောခြောက်တယ် ဆိုတာ ခဏ တစ်ဖြုတ်ပဲ"

နေထွဋ်တို့ သုံးယောက်လုံး အတွေးစများ နှင့် မည်းမည်း အကောင်ကြီးများကို ကြည့်ကာ ငြိမ်သက် နေကြသည်။ ထိုမည်းမည်း အကောင်ကြီးများက တောင်ကုန်းပေါ် တွယ်သာ တက်လာတာ စခန်းထဲတော့ မဝင်ကြပါ။ နေထွဋ် အသံဗလံများကို သေချာ နားထောင် ကြည့်တော့ ...

"ဟင် ... ဒါက ဟိုးဘက် ရှေ့နားက အသံတွေပဲ"

နေထွဋ် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ သွားဟန်ဖြင့် ...

"ဟေ့ ဘယ်သူရှိလဲ လာကြစမ်း ထမင်းချက်တဲ့ တပ်သား မောင်ထင်"

ကို သွားခေါ်စမ်း"

အနားရှိ တပ်သားလေး အပြေးအလွှား သွားခေါ်ပြီး အတန်ကြာ တော့ မောင်ထင် ပါလာသည်။ ။

"ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆို"

"အေး ... ဟုတ်တယ် ... မင်းငါ့ကို ဟိုတစ်ခါ ပြောတဲ့ ခရစ်ယာန် ချက်စ်ကျောင်းပျက်နဲ့ မြို့ဟောင်းက ဟိုနားလောက်မှာ ရှိတာလား"

နေထွဋ် အသံဗလံများ ကြားရာနေရာဆီ စခန်း၏ အရှေ့စူးစူးကို လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ ။

"အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း သေချာမသိဘူး ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်မှာ ပဲ အဲဒီမြို့ဟောင်းက ရှိတာ "

တပ်သားမောင်ထင်နှင့် နေထွဋ်တို့ အပြန်အလှန် ပြောဆို နေတာကို ကိုမင်းနှင့် ကိုဟိန်းတို့ နှစ်ယောက် နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ ။

"မနက် လင်းလင်းထင်းထင်း ရှိမှ တပ်ခွဲ တစ်ခွဲလောက် ခေါ်ပြီး သွားကြည့်ရအောင်"

ထိုနေ့ညက နေထွဋ် တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မရ တောထဲမှာ အသံဗလံ ပေါင်းစုံ ဆူညံနေခဲ့သည်။ ။
